

Слѣдъ това тя чула гласа на баща си много на близо. За малко ржката на дивака се отнела отъ устата ѝ и тя отново извикала. „тате!“

Въ тази минута се раздалъ грѣмъ; конѣтъ се залюлялъ и падналъ на земята. Индиецѣтъ хвърлилъ Еленка на земята и леко, като котка, за една минута се скрилъ въ гжститѣ дървета. .

Еленка изведнажъ се намѣрила въ прѣгрѣдкитѣ на баща си. . . .

— У дома, у дома, дѣте мое! Майка ти въ голѣмо безпокойствие. съ нетѣрпение ни очаква! казалъ развълнуваниятъ баща, като цѣлувалъ обичната си Еленка.

Не може да се опише съ каква радостъ ги посрѣщнали въ къщи майката и братъ ѝ Роббъ.

Ноември ѝ.

Окапахъ листата до едничко,
Трѣвата пожълтъ;
Кждѣ, кждѣ побѣгна, сладка птичко,
Кждѣ ли отлетѣ?

Мъгли се спущатъ низко надъ земята,—
Обвиватъ нейни станъ;
Овчарска пѣсенъ се не чува вече
Въ забулений балканъ.

Поточета бистри, лжкатушни
Безмълвно днесъ текатъ;
Дърветата сж горко посърнали —
Отъ вихри клоне имъ трѣщатъ!

София.

Люб. Бобевски.